

Christosophia.

Jesus Kristus.

När vi läsa Brevet till Hebréerna och söka bilda oss en helhetsbild av dess innehåll och mening, ljuda i vara öron Pauli klingande ord ”ty en annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, vilken är Jesus Kristus”. (I Kor. 3. 11).

Kärnan i Hebréerbrevet är läran om de tvenne ”förbunden”, – det Gamla och det Nya. Gud har två gånger gjort förbund med mänskligheten, första gången i sitt löfte till Abraham, andre gången i Jesus Kristus. Detta andra eller Nya Förbund är bättre än det första, ty ”om detta första vore oklanderligt så skulle icke rum sökas för ett andra.” (8: 7) I Bibeln skildrar Gamla testamentet det gamla förbundet och Nya testamentet det nya. I det Gamla förbundet talas om lagen, tukten, Guds vrede och om offer, – i det Nya om nåd, förlåtelse och kärlek. Två namn förekomma som symboler för dessa förbund: Det Nya Förbundets symbol och pant är Jesus Kristus, det Gamlas representant är den hemlighetsfulle *Melkizedek*.

Vår undersökning riktar sig mot dessa tvenne personer. Vem är Jesus Kristus? Vem är Melkizedek? – Måhända kan var teosofiska världsåskådning hjälpa oss att förstå vad de äro.

Låt oss då lyssna till hur mäktigt och underbart Hebréerbrevet skildrar Melkizedek: ”Denne M., som var *Salems konung* och *präst åt Gud, den Högste*, han, som gick Abraham till mötes, då denne återvände, efter att ha besegrat konungarna, och välsignade honom, varvid Abraham å sin sida gav honom tionden av allt, denne, som, när man uttyder vad han kallas, är först och främst ”*rättfärdighetens konung*”, men därjämte ock *Salems konung*, det är ”*fridens konung*”, denne, som står där utan fader, utan moder, utan släktledning, utan begynnelse på sina dagar och utan ände på sitt liv, och som likställdes med Guds son, – denne förbliver en präst för allan tid. Och sen nu hur stor han är, denne åt vilken själve vår stamfader gav tionde av det förnämste bytet”. (7:1-4) Om Jesus säges det, att han är vorden ”en överstepräst efter Melkizedeks sätt för evig tid” (6:20).

Att intuitivt fatta Melkizedeks hemlighet förhjälpur oss isynnerhet orden ”fridens konung, utan fader, utan moder, utan släktledning, utan begynnelse på sina dagar och utan ände på sitt liv”, – ty skulle väl dessa ord kunna historiskt hänföras till en enda människa, tillhörande vår mänsklighet? Bevisa de icke tydligt, att här är fråga om en varelse, som ej tillhör vår mänsklighet – ej född av jordiska föräldrar, ehuru han lever här på vår planet. Finnes det en sådan varelse? – Jo, det finnes en. Och det finnes t. o. m. flera. Melkizedek är såväl en enskild individs namn, som ett kollektivnamn. Den kristna kyrkans lärare giva intet svar på frågan, vem och vilka varelser detta namn symboliserar, men teosofien, den ”gudomliga visdomen” lämnar icke dem i okunnighet, som söka sannigen.

I tidernas morgon, – så lär oss teosofien –, medan mänskligheten ännu befann sig i sin första barndom, anlände hit från en annan planet till vår stjärna en skara varelser. De kommo hit för att lära och leda, uppfostra och utveckla mänskligheten. Ty i världens liv råder den vackra lagen om inbördes hjälp. Utvecklingen skulle gå alltför långsamt, om icke de högre och längre utvecklade skulle hjälpa de lägre stående. De äldre bröderna uppoffra sig för de yngre. Därför flyttade även dessa visa varelser från Venus hit till jorden och grundade här det Hemliga Vita Brödrskapet, vilket sen dess oavbrutet arbetat och uppoffrat sig för mänskligheten och dess i andligt mörker famlande individer. Madame Blavatsky berättar i sin Hemliga Lära om dessa stora visa Adepter och Mästare och främst om deras underbara ledare, som, sittande vid tröskeln till *Nirvana*, allt fortfarande vaka över människobarnens utveckling och andliga framsteg. Hans ursprungliga medhjälpare och tjänare ha redan till stor del avlägsnat sig från jorden, men han själv förblir troget kvar ända till slutet. Han är ”skildrad *lik Guds son, Logos*”, den kosmiska Kristus' inkarnation i de högre världarna, det Hemliga Brödrskapet och den enda eviga skolans eviga högsta ledstjärna och väktare. Han är Melkizedek i speciell, individuell bemärkelse, medan detta namn begagnas kollektivt för att beteckna hela det Hemliga Brödrskapet.

Då det nu sägs om Jesus Kristus, att han är ”en överstepräst efter Melkizedeks sätt för evig tid”, så syftar detta med tydliga ord på den viktiga teosofiska läran om Mästarna och om människosjälens

andliga utveckling. Jesus är en präst enligt Melkizedeks ordning, han har gått i Melkizedeks skola och är invigd enligt denna ordens ritual. Men Melkizedeks skola är vår planets ockulta skola, där sanningssökande människosjälar gå i lära, till vilken leder den smala vägen och den trånga porten, och alldenstund Jesus har gått i denna skola, är han således en människa, som, vandrande vägen steg för steg, har övervunnit vägens alla svårigheter, tagit den ena invigningen efter den andra och slutligen undfått Livets Krona, den Kristusinvigning, som för evärdeliga tider gjort honom till överstepräst bland människorna, till deras Lärare och Frälsare. På detta sätt ger Hebréerbrevet fullständigt stöd åt teosofiens lära om Jesu mästerskap och den utveckling han genomgått.

Fasthållande denna synpunkt med avseende å Jesu mästerskap i teosofisk mening, kunde vi således angående troserfarenheterna göra följande påstående: Tron är ett rent kristligt fenomen. Jesus är kristenhetens Mästare. Är det då underligt eller onaturligt, att den kristna människan i sin tro kommer i beröring med sin egen tros Mästare, med Jesus? Är icke den kärlek, som människan möter i tron och som flödar henne till mötes från osynligt håll, är den icke just Jesu kärlek till henne? Det som vi först benämna Guds kärlek och som sedan i den troendes erfarenhet visar sig stå i närmaste förhållanden till Jesus Kristus, det är just denna Mästares personliga kärlek, som han känner mot alla de människor, vilka vilja följa honom och bli hans lärjungar. Vi möta således i honom en levande mänsklig varelse, vars rena och starka kärlek lyfter och fostrar oss ofullkomliga och syndfulla människobarn. Mästaren är för oss den mystiska Kristus' levande inkarnation, den kosmiska *Logos* i mänsklig gestalt, – på samma sätt som de andra Mästarna äro för de andra religionernas allvarliga efterföljare.

Så sant detta än är, förklarar det dock ännu icke allt. Vid läsningen av Hebréerbrevet uppstiger ännu en oavgjord fråga: Varför talas det om ett gammalt och ett nytt förbund? Varför står där t. ex. så här: ”När man säger ett nytt förbund, så har han därmed givit tillkänna, att det förra är föråldrat, men det som föråldras och varder gammalt, det är nära att försvinna” (8: 13). Om dessa ord skulle äga endast en mystisk innebörd, om de blott skulle beteckna perioder i människosjälen psykologiska utveckling, då skulle naturligtvis det ”gamla förbundet” beteckna den tid i människosjälen utveckling, då den ännu ej vaknat till medvetande om sin inre värld och dess frälsare, då den, ännu uteslutande litande på profeterna, tror på en yttre Gud; och det nya förbundet skulle beteckna ett senare skede i själens utveckling, då den i sin egen innersta helgedom har lärt känna den frälsare, den befriare, som är den mystiska Kristus, den Gud, om vilken människosjälen överhuvudtaget kan vinna kunskap. Men om det skulle förhålla sig så, varför skulle Hebréerbrevet tala om det gamla förbundets symboliska företrädare, Melkizedek, med så skälvanande vördnad, nästan bävande i fruktan, som inför en välnad. Denna stora vördnad är helt naturlig, om orden gälla den Hemliga Skolan och det Vita Brödraskapet, och att det just är fråga om den, det ha vi ovan visat. Men varför klandras i så fall det Gamla Förbundet och varför talas det överhuvudtaget om tvänne förbund? Det Hemliga Brödraskapet är ju *ett* och oföränderligt och varje människo själ har ju att göra vandringen längs livets smala väg till Brödraskapets Heliga Tempel. Vad är där gammalt och vad är nytt? Det uppstår ju intet förhållande mellan människosjälen och det Hemliga Brödraskapet, innan människan psykologiskt befinner sig innanför det Nya Förbundet. Hur skulle således Melkizedek kunna höra till det Gamla Förbundet? Om dessa förbund uppfattas mystiskt-psykologiskt, så hör Melkizedek ovillkorligen till det Nya.

På denna grund komma vi till den slutsatsen, att Hebréerbrevets tvänne förbund ha en annan, måhända historisk bemärkelse. Eller om meningen är mystisk, så är den det på ett sätt, som vi ännu icke fattat. Denna omständighet vilja vi undersöka i kommande kapitel.

Pekka Ervast.